

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านข่าวภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนแม่สายประสิทธิ์ศาสตร์ ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างข้อสอบและวิธีสอนแบบปกติ

ในบทนี้คณะผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตามลำดับดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ

1. ความหมายของการอ่าน
2. ความสำคัญของการอ่าน
3. ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
4. องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
5. การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือพิมพ์ในการสอน

1. ความหมายของหนังสือพิมพ์
2. องค์ประกอบของหนังสือพิมพ์
3. ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสือพิมพ์
4. การพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์
5. องค์ประกอบสำคัญของข่าว
6. กลวิธีการอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์

การสร้างข้อสอบ

1. ลักษณะผู้สร้างข้อสอบที่ดี
2. ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี
3. หลักทั่วไปในการเขียนข้อสอบ
4. รูปแบบและหลักการสร้างข้อสอบประเภทต่างๆ

กลวิธีการตั้งคำถามด้วยตนเอง

1. บทบาทและความสำคัญของคำถาม
2. ความสำคัญและกลวิธีการตั้งคำถาม
3. รูปแบบคำถาม
4. แนวการในการสอนกลวิธีการตั้งคำถามตนเอง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีอภิปัญญา
2. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยภายในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดที่เกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ

1. ความหมายของการอ่าน

สมุทฺร เชนฺ เชนาวนิช (2542, หน้า 1) ได้ให้ความหมายการอ่านดังนี้ การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาได้ตอบและอาจจะตอบได้ กับผู้อื่นด้วย

เมดเลย์ (มณี มะมิง, 2549, หน้า 38; อ้างอิงจาก Medley, 1997, p. 30)

ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่างๆ เพื่อที่จะจดจำกลุ่มคำและรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้นๆ โดยอาศัยกระบวนการต่างๆ เช่น การสรุปความ หรือตีความ จนกระทั่งได้ความหมายสิ่งที่อ่าน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549, หน้า 29) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นรูปแบบของการสื่อสารความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

แฮริส และ สิเพย์ (Harris & Sipay, 1990, p. 27) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงหรือตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหาก ไม่เข้าใจคำพูดนั้น จัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น

วิดโดวสัน (Widdowson, 1979, p. 372) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ ตั้งแต่ระดับตัวอักษร โครงสร้างของภาษาไปจนถึงระดับความหมาย การอ่านเพื่อความเข้าใจเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และโครงสร้างของเรื่องกับความรู้อิของผู้อ่านซึ่งจะช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านที่อ่านได้คล่องแคล่วจึงสามารถทำนายและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้

คูเปอร์และคณะ (Cooper et al., 1979, p.3) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการสร้างหรือการพัฒนาความหมายของเนื้อหาที่เป็นตัวอักษร ซึ่งผู้อ่านต้องนำความรู้ และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงในการอ่าน โดยเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและบทอ่าน

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นกระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษา โดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ ตามความรู้เดิมของผู้อ่านและตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมาย ของเรื่องที่อ่านตามความต้องการของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการอ่าน

บันลือ พฤษะวัน (2532, หน้า 10-11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้การเรียนการสอนย่อมเกิดอุปสรรคใหญ่หลวง พฤติกรรมการเรียนของเด็กก็จะเปลี่ยนไป ดังนั้นครูควรจะเอาใจใส่ช่วยเหลือแก้ไข ช่อมเสริม ตั้งแต่เริ่มอ่าน
2. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับความสามารถร่วมเรียน ร่วมเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดี ตรงกันข้ามเด็กที่มีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่นความมั่นใจในตนเอง
3. การอ่านได้อ่านเป็น อ่านสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม เพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดในโลกก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด
4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพและเมื่อพ้นวัยประถมศึกษาอาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง
5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองที่ดีที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมือง การปกครองที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี

6. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญการพินิจ เลือกตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในการเมือง การปกครองอันเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

7. การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่จะช่วยให้เด็กประถมศึกษาหรือวัยอื่นๆ สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์โดยการอ่าน

8. การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับ ที่จะช่วยให้รอบรู้การเปลี่ยนแปลงทางสังคม การสื่อสาร การพยากรณ์อากาศ เพื่อปรับปรุงตน ปรับปรุงอาชีพ ยิ่งสังคมเจริญมากขึ้นเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

มัลลิกา ภักดิ์ธรงค์ (2531, หน้า 15) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. การอ่านก่อให้เกิดการพัฒนาด้านความคิด
2. การอ่านก่อให้เกิดความรู้ที่กว้างขวาง
3. การอ่านก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน

จากความสำคัญของการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนรู้ ก่อให้เกิดความรู้ที่กว้างขวาง และเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต ดังจะเห็นได้ว่าสังคมเจริญมากขึ้นเพียงใดการอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

3. ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

วิลสัน (กลินพยอม สุระกาย, 2544, หน้า 10 อ้างอิงจาก Wilson, 1983, p. 383) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า เป็นการถอดรหัส หรือแปลความหมายสิ่งที่อ่านของผู้อ่าน โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนความเข้าใจในเรื่องความสอดคล้องต่อเนื่องของประโยคต่างๆ รวมทั้งเรื่องโครงสร้างของบทอ่านด้วย นอกจากนี้ผู้อ่านยังผสมผสานความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ประสบการณ์และทัศนคติ เข้ากับข้อมูลใหม่ที่ได้จากการอ่านและตีความหมายออกมา

ฟาร์ และคณะ (วีระวรรณ พุนดี, 2544, หน้า 12 อ้างอิงจาก Farr et al., 1986, p. 136) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านสร้างความหมายขึ้นจากตัวชี้แนะ โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา โครงสร้างของงานเขียน ภาพรวมของเนื้อหา กระบวนการดังกล่าวสำคัญต่อการอ้างอิงเพราะผู้อ่านจะใช้ความรู้ดังกล่าวในการเชื่อมโยงข้อมูลปลีกย่อยของเนื้อหาเพื่อก่อให้เกิดความหมายที่เหมาะสมของคำ และทำให้ข้อมูลที่ไม่ชัดเจน มีความสมบูรณ์มากขึ้น นอกจากนี้ผู้อ่านจะใช้กลวิธีในการอ่านแตกต่างกันไปตามจุดประสงค์

และลักษณะของการอ่าน

เออร์วิน (Irwin, 1986, p. 9) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นกระบวนการของการใช้ประสบการณ์เดิมของบุคคลและตัวชี้แนะในบทอ่านเพื่อที่จะสร้างความหมายที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านแต่ละคนในการอ่านแต่ละบริบท กระบวนการนี้จะเกี่ยวข้องกับความเข้าใจและการจัดลำดับหน่วยความคิดว่า หน่วยความคิดใดเป็นใจความสำคัญและหน่วยความคิดใดเป็นรายละเอียด ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ทำงานร่วมกัน ผู้อ่านสามารถควบคุมและปรับเปลี่ยนได้ตามจุดมุ่งหมายในการอ่านของตน

สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นความสามารถในการแปลความหมายข้อความที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจบทอ่าน ซึ่งต้องอาศัยความรู้ทางด้านความหมายคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ของประโยค ตัวชี้แนะจากบทอ่าน ตลอดจนผสมผสานประสบการณ์ ทักษะคิด เข้ากับบทอ่านเพื่อตีความออกมา นอกจากนี้ผู้อ่านจะต้องสามารถสรุปได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคใจความสำคัญหรือรายละเอียดและความสามารถเชื่อมโยงข้อมูลที่ไม่ปรากฏในบทอ่านได้

4. องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความสามารถในการอ่านของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนอ่านได้รวดเร็วและเข้าใจ ในขณะที่อีกหลายคนอ่านได้ช้าและเกิดอุปสรรคในการอ่าน การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการอ่านดังต่อไปนี้

วลัยภรณ์ อาทิตยเที่ยง (2529, หน้า 32) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านอยู่ 3 ลักษณะดังนี้

1. ลักษณะของวัสดุการอ่าน จะต้องไม่ปิดกั้นหรือเป็นก้ำกึ่งขวางความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน นั่นคือ ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน ไม่ใช่คำศัพท์ที่แปลกประหลาด คำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่เคยรู้จัก หรือเป็นคำศัพท์ที่ยาวเกินความสามารถของผู้เรียน สำหรับหลักภาษาก็ควรใช้แต่สิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยแล้วประโยคไม่ยาวเกินไปและไม่สลับซับซ้อน

2. ลักษณะของผู้อ่าน ความสามารถในการเข้าใจและตีความสิ่งที่อ่านจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญคือ

- 2.1 ระดับสติปัญญา เด็กแต่ละคนจะมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันไปตามระดับสติปัญญาของตน เช่น เด็กบางคนไม่สามารถจดจำรายละเอียดของเนื้อเรื่องได้ บางคนไม่สามารถสรุปเรื่องที่อ่านได้ บางคนไม่เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม และบางคนไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริงกับความคิดเห็นได้ หรือถ้าทำได้ก็คงต้องใช้เวลา

ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ครูควรตรวจสอบเพื่อช่วยเด็กในการพัฒนาสมรรถภาพในการอ่านและจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของผู้เรียน

2.2 ความรู้ในด้านคำศัพท์และโครงสร้างของภาษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อความเข้าใจ การสร้างความคิดรวบยอดและการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

2.3 ภูมิหลังในเรื่องความรู้และประสบการณ์ จะช่วยในการผสมผสานความคิดเดิมให้เข้ากับความคิดใหม่ ตลอดจนการแปลความ ดีความ ขยายความและการประเมินค่าของสิ่งที่อ่าน

2.4 ร่างกาย ผู้เรียนที่มีสุขภาพทางกายดีจะมีความสามารถในการเรียน การอ่านได้ดีกว่าผู้เรียนที่มีสุขภาพไม่ดีซึ่งต้องขาดเรียนบ่อยๆ ทำให้การเรียนอ่านล่าช้าออกไป นอกจากนั้นสิ่งที่ครูจะต้องคำนึงถึงก็คือ สายตาและการได้ยิน ผู้เรียนที่มีสายตาผิดปกติจะรู้สึกไม่อยากอ่านหนังสือและไม่รู้สึกเพลิดเพลินหรือพอใจกับสิ่งที่อ่าน ส่วนผู้เรียนที่มีความผิดปกติทางการได้ยิน จะฟังคำอธิบายของครูไม่ได้ดีเท่าที่ควรเพราะจับใจความไม่ค่อยได้และไม่เข้าใจความหมายของคำที่ครูให้อ่านซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาในการอ่านต่อไป

2.5 อารมณ์ เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการอ่านมาก เพราะการอ่านที่ประสบผลสำเร็จนั้นผู้อ่านจำเป็นต้องมีสมาธิในการอ่าน ถ้าผู้เรียนมีความกังวลใจหรือมีความกลัว ผู้เรียนจะมีความรู้สึกต่อต้านอย่างรุนแรง ซึ่งจะขัดขวางสมาธิในการอ่านเป็นอย่างมากจนเป็นผลให้ประสบผลสำเร็จในการอ่านน้อยกว่าเด็กที่มีอารมณ์ดีหรือสุขภาพจิตดี

3. สภาพแวดล้อม เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น สมาชิกในครอบครัวให้ความสำคัญกับการอ่าน มีการส่งเสริมการอ่าน เด็กก็จะรู้คุณค่าของการอ่านและอ่านได้ดี เพราะได้พบเห็น และมีกิจกรรมการอ่านเป็นประจำ นอกจากนี้โรงเรียนยังมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการอ่านของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ อันจะทำให้พัฒนาการทางด้านการอ่านดีเป็นไปตามลำดับและต่อเนื่อง

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond & Tinker, 1979, pp. 325-350) ได้เสนอแนะองค์ประกอบที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจความหมายของคำ (word meaning) การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จะช่วยให้เข้าใจประโยคได้ดี
2. ความเข้าใจหน่วยความคิด (thought unit) การอ่านทีละคำจะเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจเพราะขาดความต่อเนื่อง ดังนั้นผู้อ่านจึงต้องได้รับการฝึกให้อ่านเป็นหน่วยความคิด
3. ความเข้าใจประโยค (sentence comprehension) เมื่อผู้อ่านสามารถ

เอาหน่วยความคิดย่อยมาสัมพันธ์กันจนได้ในความเป็นประโยคแล้วผู้อ่านจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย

4. ความเข้าใจเนื้อหาในแต่ละย่อหน้า (paragraph) ผู้อ่านต้องสามารถบอกรายละเอียดสำคัญของแต่ละประโยคแล้วนำไปในความสำคัญนั้นๆ มาสัมพันธ์กัน ดังนั้นผู้อ่านจึงควรเรียนรู้ประเภทหรือโครงสร้างแบบต่างๆ ของย่อหน้าเพื่อให้สามารถระบุประโยคที่เป็นใจความหลักในย่อหน้าได้ หลังจากนั้นจึงมองหาความสัมพันธ์ของประโยคอื่นๆ ซึ่งเป็นรายละเอียดในย่อหน้านั้นๆ

5. ความเข้าใจเนื้อหาทั้งหมด (comprehension of larger units) การเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด ผู้อ่านต้องทราบความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญๆ ในแต่ละตอนเพื่อลำดับความคิดของเรื่องและต้องทราบว่าข้อเขียนในแต่ละประเภทมีโครงสร้างข้อความแตกต่างกันอย่างไร แฮร์ริส และสมิธ (Harris & Smith, 1980, pp. 208-210) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านดังนี้

1. ประสบการณ์เดิม จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์และความรู้สึกของเรื่องที่อ่านเรื่องเดียวกันไปคนละทางได้เนื่องจากประสบการณ์เดิมแตกต่างกัน
2. ความสามารถทางภาษา ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่องที่อ่านเพราะความบกพร่องทางภาษาในเรื่องการใช้ความหมายของคำในสถานการณ์ต่างๆ หรือการเข้าถึงความหมายจากโครงสร้างลึกของประโยคต่างๆ
3. ความสามารถด้านการใช้ความคิด ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับพัฒนาสติปัญญาของผู้อ่านและการได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นโดยใช้ประสบการณ์ในอดีต
4. เจตคติ เป็นความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านตามอารมณ์ของผู้อ่านความสนใจแรงจูงใจและความเชื่อของผู้อ่าน ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจด้วย
5. จุดประสงค์ในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องตั้งจุดประสงค์ก่อนอ่านและดำเนินไปตามจุดประสงค์ แต่ถ้าไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ก็ทำให้เกิดปัญหาต่อความเข้าใจในในเรื่องที่อ่านและมีผลทำให้ระลึกเรื่องที่อ่านได้น้อยลงด้วย

คามีนุย และซิมมินส์ (กลินพะยอม สุระคาย, 2544, หน้า 28 อ้างอิงจาก Kameenui and Simmons, 1990, pp. 259-295) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ผู้อ่าน (reader) ตัวผู้อ่านมีความรู้พื้นฐานในสิ่งที่อ่าน มีความรู้เกี่ยวกับทักษะ

ในการอ่านและมีแรงจูงใจในการอ่าน

2. บทอ่าน (text) บทอ่านมีลักษณะเฉพาะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ ระดับความรู้ทางการอ่านของผู้อ่าน ความยาวที่เหมาะสมต่อการอ่าน

3. งาน (task) งานหรือกิจกรรมของการอ่านเพื่อความเข้าใจจะมีลักษณะเฉพาะความต้องการของจุดประสงค์ของบทเรียนและมีกิจกรรมที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจแล้วแสดงการตอบสนองได้

4. กลวิธี (strategies) กิจกรรมที่ผู้อ่านใช้เพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่านเพื่อให้จดจำข้อมูลและดึงข้อมูลออกมาใช้เมื่อจำเป็น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การที่ผู้อ่านจะเกิดความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ทั้งความรู้ในด้านภาษา คำศัพท์ ไวยากรณ์ วัฒนธรรม สติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก ความรู้เดิมและกลวิธีของผู้อ่าน นอกจากนี้ความยากง่ายของบทอ่านก็มีส่วนสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่านด้วย

5. การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ

วาเลตต์ และไดสิค (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538, หน้า 15 อ้างอิงจาก Valette & Disick, 1972) กล่าวถึงการประเมินผลการอ่าน ประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขั้นกลไก คือ การอ่านออกเสียง
2. ขั้นความจำ คือ อ่านข้อความและเข้าใจความหมายจากที่ได้เรียนและท่องจำไว้
3. ขั้นถ่ายโอน คือ การนำความรู้ ความจำมาใช้ในการอ่านข้อความให้เข้าใจ
4. ขั้นสื่อสาร คือ อ่านโดยเสรี เพื่อจับใจความสำคัญและรายละเอียดต่างๆ
5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ คือ ผู้เรียนต้องสามารถตีความ เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนมิได้

กล่าวถึงตรงๆ ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินสารได้

นอกจากนั้น อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: หน้า 154-155) กล่าวว่า กระบวนการประเมินทักษะการอ่านสามารถใช้เกณฑ์กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์กำหนดความสามารถในการรับสารหรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกัน โดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ สามารถเข้าใจศัพท์และสำนวนที่ใช้ได้
2. ความรู้ด้านไวยากรณ์ สามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับสรรพนามคำเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่นการใช้คำสันธาน คำบุพบทที่กำหนดหน้าที่ของภาษา

ว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต เป็นต้น

เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวมจะเป็นดังนี้

1. ความสามารถเรียบเรียง ได้แก่ อ่านแล้วเข้าใจความ สามารถแสดงความเข้าใจ โดยการตอบคำถามด้วยถ้อยคำที่เรียบเรียงใหม่โดยได้ใจความเดิม หรือเลือกตอบและเรียงลำดับข้อความเป็น 1,2,3...ได้

2. ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด สามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือรายละเอียดที่แย้งกันเพื่อให้ข้อมูลตรงข้าม ตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดด้วยกัน

3. ความสามารถอ่านจับใจความสำคัญ คือ สามารถระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

4. ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา คือสามารถใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ลีลาการใช้ภาษาในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ไวยากรณ์ ประเมินและสรุปได้ว่าสารที่อ่านนั้นว่าเป็นสารประเภทใด ลีลาการใช้ภาษาที่เป็นทางการ หรือไม่เป็นการเจตนา ทศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นต่อความมั่นคงน่าเชื่อถือของสมมติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ ความเป็นไปได้ของข้อสรุป ตลอดจนสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่ามีความชัดเจน และใช้ภาษาได้อย่างกระชับหรือไม่ความสามารถระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ระดับต้นๆ เป็นพื้นฐาน

การกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้นตอนและสามารถกำหนดความสามารถตามเกณฑ์ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง ไม่มีความสารถ

ระดับ 2 หมายถึง มีความสามารถน้อยเกินไป

ระดับ 3 หมายถึง มีความสามารถพอประมาณ

ระดับ 4 หมายถึง มีความสามารถ

ระดับ 5 หมายถึง มีความสามารถยอดเยี่ยม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือพิมพ์ในการสอนอ่าน

1. ความหมายของหนังสือพิมพ์

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า “หนังสือพิมพ์” ไว้ดังนี้

กูด (Good, 1973, p. 385) และเฟเธอร์ (Feather, 1988, p. 185) ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ไว้คล้ายกันดังนี้ หนังสือพิมพ์ คือสิ่งที้ออกตามวาระ มีกำหนดการออกประจำเป็นรายวัน รายสัปดาห์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับข่าวสาร การวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน คอลัมน์แนะนำประเภทต่างๆ รวมทั้งส่วนที่เป็นโฆษณาและสาระบันเทิง ซึ่งกูด ได้กล่าวว่า หนังสือพิมพ์เพื่อการศึกษาอาจจะออกเป็นรายปักษ์ หรือรายเดือนก็ได้

จำนง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธ์ (2530, หน้า 164) ได้กล่าวว่า หนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีลักษณะและเนื้อหาแบบเดียวกับหนังสือพิมพ์ประเทศตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นขนาด หน้ากระดาษ การจัดหน้า การพาดหัว และลีลาการเขียนข่าว ได้ทำหน้าที่ 5 ประการ คือ (1) นำเสนอข่าว (2) วิเคราะห์ข่าว (3) ให้ความบันเทิง (4) ให้บริการ และ (5) ลงโฆษณา นอกจากนี้ วิวัฒน์ ใจเที่ยง (2539: หน้า 1) ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ คือ สิ่งพิมพ์ที่เป็นหน้ากระดาษขนาดใหญ่ พับได้ ไม่เย็บเล่ม ออกเป็นประจำทุกวัน มีหน้าข่าวสาร บทความ สารคดี กีฬา เศรษฐกิจ บันเทิง ตลอดจนหน้าโฆษณา ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

จากความหมายที่กล่าวมา จึงสรุปได้ว่า หนังสือพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีวาระการออก เป็นประจำ เป็นรายวัน รายสัปดาห์ และรายปักษ์ ที่มีเนื้อหาเสนอข้อมูล ข่าวสารซึ่งทันสมัย การวิเคราะห์วิจารณ์เหตุการณ์ปัจจุบันและการนำเสนอสาระบันเทิงตลอดจนโฆษณาและบริการต่างๆ ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกอ่านสิ่งที่ตนสนใจได้

2. องค์ประกอบของหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์โดยทั่วไปอาจแบ่งตามเนื้อหาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ (quality) และหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (popular or sensational) ที่เรียกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เพราะเสนอข่าวในลักษณะของการให้ข้อเท็จจริงเท่าที่จำเป็นโดยจะเน้นข่าวจำพวกการเมือง เศรษฐกิจมากกว่าข่าวชาวบ้าน นอกจากนั้นยังมีบทความต่างๆ เช่น บทวิเคราะห์ข่าวหรือบทความในลักษณะอื่นที่เป็นสื่อในลักษณะแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นให้กว้างขวางออกไป ส่วนหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม คือหนังสือพิมพ์ที่เน้นข่าวทั่วไป ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้คน (human interest) ที่เกิด

เป็นข่าวขึ้น สำหรับหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่จัดพิมพ์ในประเทศไทยมักจะเป็นประเภทคุณภาพ (นักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2542, หน้า 490-491)

มีผู้จำแนกองค์ประกอบหรือเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ออกเป็นส่วนๆ กล่าวคือ

อนงค์ บุญเลิศ (2538, หน้า 97) วิวัฒน์ ใจเที่ยง (2539, หน้า 5-6) และนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2542, หน้า 492) ได้แบ่งเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ไว้คล้ายกันดังนี้ คือ ข่าวในประเทศ (home news or local news) ข่าวต่างประเทศ (world news or international news) บทความ (article) สารคดี (feature) ข่าวโฆษณา (classified ads.) และข่าวกีฬา (sport) นอกจากนี้วิวัฒน์ ใจเที่ยง ยังได้กล่าวเพิ่มเติมในด้านเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ คือ บทบรรณาธิการ (editorial) บทวิจารณ์ (review) และคอลัมน์ (column) ประจำ ซึ่งมีรายละเอียดของคอลัมน์ต่างๆ ดังนี้

2.1 ข่าว (news story) คือ รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นประจำวันให้ผู้อ่านทราบ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษในประเทศไทย มักจะไม่มีชื่อผู้เขียนข่าวปรากฏอยู่ ข่าวชนิดนี้มีความสั้นยาวแตกต่างกันไปรวมทั้งขนาดของข่าวพาดหัวก็ต่างกัน ขึ้นอยู่กับความสำคัญของข่าว

2.2 บทความ (article) เป็นข้อเขียนที่เสนอข้อเท็จจริงในบางแง่มุม ซึ่งเป็นเรื่องที่กำลังอยู่ในความสนใจของประชาชนในเวลานั้น ผู้เขียนจะได้ข้อเท็จจริงมาจากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งบางครั้งแฝงความคิดเห็นของผู้เขียนไว้ด้วย โดยทั่วไปบทความจะมีขนาดยาวกว่ารายงานข่าว

2.3 สารคดี (feature) เป็นบทความที่ลงพิมพ์เป็นครั้งคราว ผู้เขียนนำเสนอข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงมาเขียน โดยการปรุงแต่งให้มีความน่าสนใจ สารคดีถือเป็น non-fiction (เรื่องราวแสดงข้อเท็จจริง) เช่น เรื่องการท่องเที่ยว การสัมภาษณ์บุคคลที่น่าสนใจ ฯลฯ อาจมีภาพประกอบ

2.4 บทบรรณาธิการ (editorial) เป็นข้อเขียนแสดงจุดยืนของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นที่มีต่อเหตุการณ์ที่น่าสนใจ ผู้เขียนบทบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นอาจเป็นใครก็ได้ที่ได้รับมอบหมายให้เขียนมา โดยเขียนวิจารณ์ชี้ให้เห็นปัญหาและบางครั้งเสนอวิธีแก้ไขได้ด้วย

2.5 บทวิจารณ์ (review) เป็นข้อเขียนซึ่งอาจเป็นการวิจารณ์หนังสือ ภาพยนตร์ ดนตรี กีฬา ที่กำลังเปิดการแสดง เพื่อให้ผู้อ่านทราบข้อดีข้อเสีย ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นให้ข้อมูลมากกว่าเป็นการประชาสัมพันธ์

2.6 คอลัมน์ประจำ (column) หมายถึงข้อเขียนที่ลงตีพิมพ์เป็นประจำ มีนักเขียนประจำ และมักจะอยู่ประจำหน้าเดิม ซึ่งผู้อ่านจะเปิดหาคอลัมน์ประจำนั้นได้ทันที เช่น จดหมายจากผู้อ่าน

ภาพวาดล้อเลียนนักการเมือง การพยากรณ์อากาศและการพยากรณ์โชคชะตา เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับนั้นจะมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับนโยบายของหนังสือฉบับนั้นๆ แต่ในภาพรวมแบ่งเป็นส่วนสำคัญต่างๆ ได้ดังนี้คือ ข่าว บทความ สารคดี บทบรรณาธิการ โฆษณา และสาระบันเทิง เพื่อให้สะดวกในการเลือกประเภทที่ต้องการนั่นเอง

3. ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อการสอนอ่าน

หนังสือพิมพ์รายวันเป็นสื่อของข่าวสาร เหตุการณ์และความคิดที่ทันสมัยให้กับผู้อ่าน ได้เป็นอย่างดี (Kump, 1979, p. 264) อีกทั้งเป็นแหล่งรวบรวมความรู้และข่าวสารนานาประเภท ซึ่งผู้อ่านสามารถเลือกอ่านได้ตามใจชอบ ทั้งในรูปแบบข่าว บทความ สารคดี บทวิจารณ์ ตำราอาหาร การทำนายโชคชะตา โฆษณา รายงานข่าว การ์ตูน พยากรณ์อากาศ ภาพประกอบ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้นำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ทั้งสิ้น (Howell, 1986, p. 40)

ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์มีความเป็นเอกลักษณ์ คือ เป็นภาษาที่กะทัดรัด ชวนอ่าน ได้ความรู้เพิ่มเติม ทำให้มีข้อมูลประกอบการตัดสินใจ ช่วยให้เข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยทัศนคติอันกว้างไกลและยังช่วยพัฒนาการอ่านได้เป็นอย่างดี (บำรุงสุข สีหอำไพ, 2520, หน้า 8)

การเรียนโดยใช้หนังสือพิมพ์ให้บรรยากาศสนุกสนานและแปลกใหม่ เพราะหนังสือพิมพ์เป็นสื่อการสอนที่ค่อนข้างใหม่สำหรับผู้เรียน การใช้สื่อประเภทนี้ประกอบการเรียนการสอนจึงช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้เรียนได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่มองว่าหนังสือแบบเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย (Sanges, 1983, p. 38)

เฟรดริคสัน และวีเดล (Fredrickson and Wedel, 1992, 111) กล่าวถึงเหตุผล 7 ประการ ซึ่งผู้สอนทั่วโลกนิยมใช้หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเป็นสื่อหลักในการสอนการอ่านคือ

1. เป็นแหล่งข้อมูลภาษาอังกฤษที่ทันสมัยที่สุด
2. มีเนื้อหาครอบคลุมหัวเรื่องสำคัญๆ ที่อยู่ในความสนใจ
3. เป็นเครื่องมือสำคัญในการสะสมคำศัพท์
4. หาอ่านง่าย
5. มีรูปแบบและเนื้อหาที่อ่านง่ายที่สุด เมื่อเทียบกับบรรดาเอกสารที่เขียนให้เจ้าของ

ภาษาอ่าน

6. เป็นเอกสารที่นำมาใช้ได้โดยไม่ต้องมีการดัดแปลงให้ง่ายขึ้น เพราะผู้เขียนส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเหตุการณ์ในปัจจุบันมาบ้างแล้วจากหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น วิทยุ และโทรทัศน์

แซนเดอร์สัน (Sanderson, 1990, pp. 3-4) กอเรียนโต และมอเลย์ (Guariento and Morley, 2001, pp. 34-349) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้หนังสือพิมพ์ที่เป็นเอกสารจริงในการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนได้เผชิญสถานการณ์จริงและได้เรียนรู้วัฒนธรรมหรือเหตุการณ์ต่างๆ ของเจ้าของภาษาและภาษาที่หลากหลายซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและนำภาษาไปใช้นอกห้องเรียน

สรุปได้ว่า การนำหนังสือพิมพ์มาใช้ในการเรียนการสอนมีประโยชน์หลายประการ ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ข่าวสารที่ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวในโลกปัจจุบันและยังช่วยให้ผู้อ่านเกิดพัฒนาการด้านความเข้าใจในการอ่านอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สนใจจะพัฒนาความรู้ทางภาษา หากผู้เรียนเคยฟังหรืออ่านข่าวนั้นเป็นภาษาท้องถิ่นมาก่อน เมื่ออ่านข่าวนั้นจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษจะช่วยให้สามารถคาดเดาความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น รวมทั้งใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อีกส่วนหนึ่งด้วย อย่างไรก็ตามในการนำข่าวหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือพิมพ์มาใช้ในการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรคำนึงถึงความสนใจ ความยากง่ายของเนื้อหา ความทันสมัย จุดประสงค์ของการอ่านและระดับความรู้ของผู้เรียนเป็นหลักเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

4. การพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์เป็นเอกสารจริง ดังนั้นเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์มาใช้ในการเรียนการสอน จึงให้เกณฑ์ร่วมกับการพิจารณาคัดเลือกเอกสารจริงด้วยในเรื่องนี้โรบินสัน (Robinson, 1980, p. 36) และแซนเดอร์สัน (Sanderson, 1999, pp. 7-9) ให้ความเห็นว่าการเลือกเนื้อหาที่ใช้ในการสอนโดยดูเฉพาะหัวเรื่องนั้นไม่พอ เพราะไม่สอดคล้องกับหน้าที่การใช้ภาษาและระดับความต้องการของผู้ใช้ (audience) ดังนั้นจึงได้เสนอแนวทางในการคัดเลือกเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. พิจารณาจุดมุ่งหมายในการอ่าน
2. พิจารณาความสั้นยาวของเนื้อหา
3. เป็นเรื่องใหม่และทันสมัย
4. เนื้อหาเหมาะสมกับการเรียน

และโรบินสันได้เสนอแนะเพิ่มเติมข้อที่ 5 ว่าควรใช้เนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ มอบหมายงานให้นักเรียนได้ฝึกทำ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจการใช้ภาษามากขึ้น

มานิต บุญประเสริฐ (อำไพ บุญรักษา, 2533 หน้า 29 อ้างอิงจาก มานิต บุญประเสริฐ, 2530) กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกบทอ่านจากหนังสือพิมพ์เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน ดังนี้

1. โครงสร้างไวยากรณ์ เป็นตัวอย่างได้และมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมือนกับหัวข้อที่กำลังสอน สามารถนำไปเป็นแบบฝึกหัดหรือข้อสอบย่อยได้
2. เนื้อหา ไม่ควรยากจนเกินไป เหมาะสมกับเวลาและระดับชั้นของนักเรียน
3. คำศัพท์ ควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยในบริบทต่างกันออกไป คำศัพท์ควรเกี่ยวกับความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยที่ควรทราบ สำนวนภาษาเข้าใจง่ายและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สรุปได้ว่าในการเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมาใช้ในการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนต้องตระหนักในการคัดเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับชั้นและความสนใจของนักเรียน เพราะจะส่งผลสัมฤทธิ์ต่อนักเรียนในด้านการอ่านเข้าใจความเพื่อพัฒนาการอ่านของนักเรียนให้ดีขึ้น

5. องค์ประกอบสำคัญของข่าว

ข่าวเป็นการนำเสนอเรื่องราวในรูปแบบพื้นฐานที่สุดที่เราจะพบในหนังสือพิมพ์เป็นข้อเขียนที่มีรูปแบบแน่นอนและอ่านเข้าใจง่ายอีกด้วย เริ่มต้นด้วยการสรุปหัวใจของข่าวไว้ที่พาดหัวข่าว (headline) จากนั้นก็จะสรุปสาระสำคัญของข่าวไว้ในย่อหน้าแรกๆ หนึ่งหรือสองย่อหน้า ส่วนที่เหลือจะเป็นข้อเท็จจริงและรายละเอียดของข่าวซึ่งมักมีการอ้างอิงถึงคำพูดของบุคคลที่เกี่ยวข้อง องค์ประกอบเช่นนี้มีผลดีต่อผู้อ่านหลายประการ การนำเสนอสาระสำคัญของข่าวขึ้นมาแนะนำก่อนถือเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้อ่านที่ไม่มีเวลามากนัก คนเหล่านี้สามารถจะพลิกหน้าต่างๆ อย่างรวดเร็ว เมื่อพบเรื่องที่อยู่ในความสนใจก็สามารถอ่านเฉพาะใจความสำคัญได้โดยไม่ต้องเสียเวลาอ่านทั้งเรื่อง การเขียนข่าวในรูปแบบนี้ยังช่วยให้บรรณาธิการสามารถบรรจุเนื้อหาข่าวจำนวนมากเข้าไปในหน้าหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อที่จำกัดได้ โดยทั่วไปแล้วหากบรรณาธิการจำเป็นต้องทำให้ข่าวสั้นลง ก็ทำได้โดยเพียงแต่ตัดย่อหน้าท้ายๆ ออก

องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนรายงานข่าวมีดังต่อไปนี้

1. พาดหัวข่าว (headline) จะเขียนเป็นปัจจุบันกาล (present tense) เสมอและเนื่องจากมีเนื้อที่จำกัดจึงมักจะถูกตัดทอนให้สั้น เราจึงจำเป็นต้องรู้ให้ได้ว่าสิ่งที่ถูกละไว้ไม่เขียนในพาดหัวข่าวนั้นๆ คืออะไร ในหนังสือพิมพ์ทั่วไป ผู้เขียนพาดหัวข่าวจะไม่เขียนคำนำหน้านาม (articles) อาทิ a, an, the และยั้งตัด verb to be ทิ้งด้วย ซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านที่ไม่คุ้นเคย

เกิดความสับสนได้ ประการแรกก็คือการละ verb to be ทำให้ประโยคในรูป present tense ดูเหมือนกับประโยคในรูป past tense และทำให้ผู้อ่านหลงเข้าใจว่าประโยค passive voice เป็น active voice ซึ่งลักษณะเช่นว่านี้ทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ อีกทั้งหน้าหนังสือพิมพ์ที่จำกัดมีผลต่อการใช้คำในพาดหัวข่าวเช่นกันคือทำให้ผู้เขียนพาดหัวต้องเลือกสรรแต่คำที่สั้นกระชับ ซึ่งบางทีก็เป็นคำที่ไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่คำพวกนี้มีอยู่ไม่มากนักและใช้เวลาไม่นานในการเรียนรู้

2. ความนำ (the lead) จะอยู่ในย่อหน้าแรกซึ่งมักเป็นเพียงประโยคเดียวที่มีความยาวประมาณ 20-40 คำ แต่เป็นประโยคที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะสรุปประเด็นสำคัญของข่าวเอาไว้หลักในการอ่านความนำให้เข้าใจ คือการหาประธาน (grammatical subject) และกริยาวลีหลัก (main verb phrase) ของประโยคให้ได้ ซึ่งโดยทั่วไปจะหาได้ไม่ยากเนื่องจากประธานและกริยาหลักมักอยู่ต้นๆประโยค ในบางครั้งก็อาจจะหายากสักหน่อย แต่ถ้าฝึกฝนหลักในการอ่านความนำให้เข้าใจ ก็จะสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปใช้ได้อย่างรวดเร็ว

3. เนื้อข่าว (the body of the story) ทำหน้าที่ให้ข้อเท็จจริงและรายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนประเด็นหลักที่เกริ่นไว้ก่อนแล้วในพาดหัวข่าวและความนำข้อมูลเหล่านี้มักจะรวมถึงคำบอกเล่าของบุคคลที่เกี่ยวข้องในข่าว บางครั้งผู้เขียนจะให้ภูมิหลังไว้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่ดำเนินต่อเนื่องเป็นเวลานานหรือเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน

6. กลวิธีการอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์

1. เดาความหมายจากบริบท

ใจความสำคัญของข่าวจะถูกเขียนซ้ำหลายๆ ครั้งในพาดหัวข่าวและในย่อหน้าแรกๆ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้อ่านที่ไม่ค่อยมีเวลาสามารถค้นหาข่าวที่ตนสนใจได้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่เนื้อข่าวส่วนที่เหลือจะให้ข้อเท็จจริง รายละเอียดและภูมิหลังที่จำเป็นเพิ่มเติม

2. การซ้ำความ การขยายความ

การอธิบายและการใช้ภาพประกอบ การซ้ำความ การขยายความ การอธิบาย และการใช้ภาพประกอบ ช่วยให้เราสร้างทักษะการเดาความหมายของคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

3. ไวยากรณ์ (synonyms)

ผู้เขียนข่าวเรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงสิ่งเดียวกันหลายๆ ครั้งโดยการกล่าวสิ่งเดียวกันด้วยถ้อยคำที่แตกต่างกันออกไป เครื่องมือสำคัญที่ผู้เขียนใช้คือ ไวยากรณ์ ซึ่งคำที่มีความหมายคล้ายกันที่ใช้ในการเขียนข่าวนี้มีประโยชน์มากในการช่วยเดาความหมายของคำที่เราไม่รู้จัก

4. การขยายความ (clarification)

คำที่มีความหมายคล้ายกันเพียงอย่างเดียวไม่สามารถใช้ในการเดาคำศัพท์ที่ไม่ได้เสมอไป ส่วนใหญ่เราจึงต้องใช้วิธีการอื่นควบคู่กัน วิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งก็คือ การอ่านเนื้อเรื่องต่อไปจนจบเพราะรายละเอียดของข่าวจะทำให้เข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้นและเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้จักมาก่อนได้เอง

5. การอธิบาย (explanations)

ผู้เขียนข่าวตระหนักดีว่าคนอ่านโดยทั่วไปไม่ได้เป็นผู้รู้หรือเชี่ยวชาญไปเสียทุกเรื่อง จึงจำเป็นต้องอธิบายความหมายของศัพท์เฉพาะทางเทคนิคหรือทางด้านวิทยาศาสตร์ ให้เข้าใจอย่างง่าย ๆ บางครั้งก็อธิบายต่อท้ายคำศัพท์นั้นทันที

6. ภาพประกอบ (pictures)

รูปภาพและคำบรรยายเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรมองข้ามเพราะเป็นวิธีที่ง่ายและได้ผลที่สุดสำหรับการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ

การสร้างข้อสอบ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (achievement) คือ การวัดความรู้ ทักษะ หรือวัดความสามารถของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของรายวิชาต่างๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยมากจะใช้วัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยของรายวิชาต่างๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาไทย ฯลฯ ความรู้ที่จำเป็นที่เกี่ยวกับการเขียนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีดังนี้ (การเขียนข้อสอบ, 2006)

1. ลักษณะผู้สร้างข้อสอบที่ดี

การเขียนข้อสอบให้มีคุณภาพดีนั้นผู้เขียนข้อสอบต้องมีคุณลักษณะหลายอย่างประกอบกันดังนี้

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาและจุดมุ่งหมายของรายวิชาอย่างถูกต้องลึกซึ้ง จะได้ถามได้ตรงสาระสำคัญของรายวิชานั้นๆ
2. มีความรู้เกี่ยวกับหลักการเขียนข้อสอบ รูปแบบของข้อสอบและวิธีการสร้างข้อสอบเพื่อจะได้เขียนข้อสอบให้มีคุณภาพดี ตรงตามเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด
3. มีความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อจะได้เขียนข้อสอบได้อย่างเป็นปรนัยชัดเจน อ่านก็เข้าใจได้ตรงกัน ไม่คลุมเครือ
4. รู้วิธีการถามในลักษณะแปลกใหม่ในแง่มุมต่างๆ

5. มีทักษะในการวิจารณ์ข้อสอบ มีนิสัยฝึกเขียนข้อสอบบ่อยๆ จะทำให้เขียนข้อสอบได้ดี

2. ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี

ผลของการวัดจะถูกต้องเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของแบบทดสอบ นั่นคือ แบบทดสอบนั้นต้องมีคุณสมบัติที่ดี ซึ่งมีดังนี้

1. ความตรงหรือความเที่ยงตรง (validity)
  - 1.1 ความตรงตามเนื้อหา (content validity)
  - 1.2 ความตรงตามโครงสร้าง (construct validity)
  - 1.3 ความตรงตามพยากรณ์ (predictive validity)
  - 1.4 ความตรงตามสภาพ (concurrent validity)
2. ความเที่ยงหรือความเชื่อมั่น (reliability)
  - 2.1 แบบสอบซ้ำ (test retest)
  - 2.2 แบบแบ่งครึ่งแบบทดสอบ (split-half)
  - 2.3 แบบคู่ขนาน (parallel form)
  - 2.4 แบบวัดความสอดคล้องภายใน (internal consistency)
3. ความเป็นปรนัย (objectivity)
4. ค่าอำนาจจำแนกเหมาะสม (discrimination)
5. ค่าความยากง่ายพอเหมาะ (difficulty)
6. มีความยุติธรรม (fairness)
7. งามลึก (searching)
8. มีความจำเพาะเจาะจง (definite)
9. มีลักษณะท้าทาย (challenge) และเป็นตัวอย่างที่ดี (exemplary)
10. มีประสิทธิภาพ (efficiency)

3. หลักทั่วไปในการเขียนข้อสอบ

การเขียนข้อสอบจะมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีหลักสำคัญที่ควรคำนึงดังนี้ (ไพศาล หวังพานิช, 2526, หน้า 70 -71)

1. งามให้ครอบคลุม (comprehensive)
2. งามเฉพาะสิ่งที่สำคัญ (significance)

3. ทามให้ลึก (searching)
4. ทามในลิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดี (exemplary)
5. ทามให้จำเพาะเจาะจง (definite)

4. รูปแบบและหลักการสร้างข้อสอบประเภทต่างๆ ประเภทของข้อสอบ

แบ่งตามคุณลักษณะที่วัดมี 3 ประเภท

1. ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (achievement test)
2. ข้อสอบวัดเชาวน์ปัญญาและความถนัด (intelligence and aptitude test)

3. ข้อสอบบุคลิกภาพ (personality test)

แบ่งตามรูปแบบ (format) มี 3 รูปแบบ

1. ข้อสอบปากเปล่า (oral test)
2. ข้อสอบข้อเขียน (written test)
3. ข้อสอบภาคปฏิบัติ (performance test)

แบ่งตามลักษณะของคำถามและวิธีตอบแล้ว อาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. ข้อสอบแบบเขียนตอบ (supply type)
2. ข้อสอบแบบให้ผู้สอบเลือกคำตอบ (selection type)

ข้อสอบแบบเขียนตอบ คือ ไม่มีคำตอบให้มา ผู้สอบจะต้องคิดหาคำตอบเอง
แบ่งย่อยได้ 3 ประเภท คือ

1. แบบเติมความให้สมบูรณ์ (completion)
2. แบบตอบสั้น (short answer)
3. แบบอัตนัย (subjective)

แบบเติมความให้สมบูรณ์ (completion) จะมีข้อความหรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์มาให้
โดยเว้นที่ว่างไว้ 1 ที่หรือมากกว่า แล้วให้ผู้ตอบคิดหาคำตอบหรือข้อความมาเติมลงในช่องว่างนั้น
ให้ได้ความสมบูรณ์และถูกต้อง

ข้อแนะนำในการเขียนข้อสอบแบบเติมความให้สมบูรณ์

1. เขียนคำถามและคำสั่งให้ชัดเจน
2. เว้นที่ว่างไว้ให้เพียงพอสำหรับการตอบ

3. หลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำจากตำราแบบคำต่อคำ เพราะเป็นการวัดความจำ
ในระดับต่ำ

4. หลีกเลี่ยงการเติมคำที่ไม่สำคัญ ส่วนที่ให้เติมควรเป็นคำสำคัญ

5. ถ้าข้อความที่ต้องการให้เติมเป็นจำนวน หรือปริมาณ ควรระบุหน่วยหรือ
ตำแหน่งทศนิยมให้ชัดเจนว่าต้องการทศนิยมกี่ตำแหน่ง

6. ไม่ควรเว้นให้เติมหลายแห่งในข้อเดียวกัน หากจำเป็นต้องให้เติมหลายแห่ง
จริงๆ ควรให้มีหมายเลขกำกับ

7. ข้อความที่ให้เติมนั้นควรเป็นข้อความสั้นๆ การให้เติมข้อความยาวๆ
อาจทำให้ข้อสอบนั้นกลายเป็นข้อสอบความเรียงได้

8. ช่องว่างที่จะให้เติมนั้นควรอยู่ท้ายประโยคมากกว่าต้นประโยค

ข้อดีของข้อสอบแบบเติมความ

1. สร้างง่ายกว่าข้อสอบปรนัยแบบอื่น
2. ลดการเดาลงได้
3. ทราบได้ครอบคลุมมากขึ้น
4. เหมาะสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์มาก
5. ให้คะแนนง่ายกว่าข้อสอบแบบความเรียง

ข้อเสียของข้อสอบแบบเติมความ

1. ขาดความเป็นปรนัยในการให้คะแนน
2. คำตอบที่ได้บางครั้งเป็นคำตอบที่ตลก
3. ใช้วัดระดับความสามารถของสมองได้จำกัด

แบบตอบสั้น (short answer) เป็นข้อสอบที่ให้ผู้สอบเขียนตอบสั้นๆ มักเป็นคำถาม
ที่ถามให้ระลึกถึงความรู้เกี่ยวกับความจริง เช่น ชื่อคน สถานที่ มีลักษณะค่อนข้างจะใกล้เคียง
กับข้อสอบแบบเติมความ เพียงแต่เขียนคำถามให้สมบูรณ์ชัดเจน

แบบอัตนัย (subjective) เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบอธิบาย บรรยาย อภิปราย
เสนอแนะความคิดเห็น หรือวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องต่างๆ อย่างเสรี ผู้ตอบต้องใช้วิธีเขียนตอบ
แบบความเรียง บางครั้งเรียกว่าข้อสอบแบบความเรียง (essay) ซึ่งมี 2 รูปแบบ

1. แบบไม่จำกัดคำตอบ (extended response) เน้นเสรีภาพในการแสดงออก
ช่วยทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2. แบบจำกัดคำตอบ (restricted response) ต้องการคำตอบที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการเขียนข้อสอบแบบอัตนัย

1. กำหนดแง่มุมในการตอบ ผู้ออกข้อสอบควรกำหนดให้ชัดเจนลงไปว่า ต้องการให้ผู้ตอบ ตอบในแง่มุมไหน
2. กำหนดขอบเขตของการตอบ เช่น ความยาวในการตอบ คะแนนเต็มของแต่ละข้อ เวลาที่ใช้ในการตอบแต่ละข้อ
3. พยายามถามให้ตอบสั้นๆ แต่หลายๆ ข้อ
4. อย่าให้มีการเลือกตอบเพียงบางข้อ เพราะคะแนนของเด็กแต่ละคนจะไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

5. ใช้คำถามที่เป็นปรนัย คำถามชัดเจน เพื่อให้เด็กเข้าใจปัญหาได้ตรงกัน

ข้อดีของข้อสอบแบบอัตนัย

1. ให้อิสระในการตอบ
2. แก้ปัญหาการเดา
3. สะดวกที่จะใช้กับเด็กจำนวนน้อยๆ
4. ประหยัดเวลาในการออกข้อสอบ (สร้างข้อสอบได้ง่ายและรวดเร็ว)

ข้อเสียของข้อสอบแบบอัตนัย

1. ตรวจยาก
2. ถามได้ไม่ครอบคลุม
3. ใช้เวลาในการตอบและตรวจนาน
4. ก่อให้เกิดการตอบแบบเหวี่ยงแห
5. คะแนนมักขึ้นอยู่ความสามารถในการเขียน
6. ลักษณะข้อสอบที่ผ่านมามักมุ่งเน้นความจำ

ข้อสอบแบบให้ผู้สอบเลือกคำตอบ จะมีคำตอบมาให้ ผู้สอบไม่ต้องคิดคำตอบเอง เพียงเลือกว่าคำตอบไหนถูกต้องที่สุดหรือเลือกว่าคำตอบที่ให้มานั้นถูกหรือผิด มี 3 ประเภท

1. แบบถูกผิด (true-false)
2. แบบจับคู่ (matching)
3. แบบเลือกตอบ (multiple choice)

ป
PE
1121
97257
2552

สำนักทดสอบ

14735341

29 ต.ค. 2552

แบบถูกผิด คือให้ผู้สอบตัดสินว่าข้อความที่ให้มานั้นถูกหรือผิด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ข้อสอบประเภทนี้ก็คือข้อสอบแบบเลือกตอบชนิด 2 ตัวเลือก ข้อสอบประเภทนี้อาจดัดแปลงให้ยากขึ้น โดยการกำหนดเงื่อนไขลงไปว่าข้อใดผิดให้แก้ไขให้ถูกต้อง

ข้อแนะนำในการเขียนข้อสอบแบบถูกผิด

1. ไม่ควรคัดลอกข้อความจากส่วนใดส่วนหนึ่งของตำราและไม่ควรเติมคำว่า "ไม่"

2. หลีกเลี่ยงการใช้ประโยคปฏิเสธซ้อนปฏิเสธเพราะจะทำให้เข้าใจยาก
3. ควรทำให้ข้อความนั้นเป็นจริงหรือไม่จริง ผิดหรือถูกทั้งประโยค
4. แต่ละข้อควรมีเรื่องราวที่สำคัญเพียงเรื่องเดียว
5. อย่าให้คำถามผิด โดยวิธีใช้รายละเอียดที่เป็นกลอุบาย
6. อย่าใช้ข้อความหรือคำที่เป็นการแนะนำคำตอบว่าเป็นจริง

ข้อดีของข้อสอบแบบถูกผิด

1. การให้คะแนนเป็นปรนัย
2. ถามได้ครอบคลุมในเวลาสั้น
3. สอบได้ง่ายและใช้เวลาสั้น
4. เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ

ข้อเสียของข้อสอบแบบถูกผิด

1. ส่งเสริมการเดา
2. ไม่สามารถสร้างข้อความที่เป็นจริง หรือไม่เป็นจริง ได้อย่างสมบูรณ์
3. ไม่เหมาะสมสำหรับการทดสอบเพื่อการวินิจฉัย

แบบจับคู่ ข้อสอบประเภทนี้จะให้ผู้สอบจับคู่คำ วลี ข้อความหรือประโยคที่กำหนดให้กลุ่มหนึ่งที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับอีกกลุ่มหนึ่ง

ข้อแนะนำในการเขียนข้อสอบแบบจับคู่

1. จำนวนคู่ไม่ควรมากเกินไป (เด็กเล็ก 3-5 คู่, เด็กโต 5-12 คู่)
2. อธิบายวิธีการจับคู่ให้ชัดเจน
3. ตัวเลือกควรมีเกินตัวคำถาม สัก 2-3 ตัว
4. ตัวเลือกและตัวคำถามควรอยู่ในหน้าเดียวกัน
5. คำตอบและคำถามควรจะสั้นและรัดกุม

6. กลุ่มของคำถามและคำตอบจะต้องมีลักษณะเป็นเอกพจน์
7. ต้องชี้แจงให้เด็กทราบว่าตัวเลือกมีโอกาสเลือกได้ครั้งเดียวหรือหลายครั้ง

ข้อดีของข้อสอบแบบจับคู่

1. สร้างง่าย ใช้สะดวก
2. มีโอกาสเดาได้น้อย
3. เหมาะสำหรับคำถามเกี่ยวกับชื่อบุคคล เวลา และการกระทำ

ข้อเสียของข้อสอบแบบจับคู่

1. เน้นในเรื่องความจำเกี่ยวกับความจริงมากเกินไป
2. มีประสิทธิภาพน้อยกว่าข้อสอบแบบเลือกมีตัวเลือก (multiple choice)

แบบเลือกตอบ ข้อสอบประเภทนี้จะให้ผู้สอบเลือกคำตอบที่ถูกต้องหรือเหมาะสมที่สุด จากบรรดาตัวเลือกที่ให้มา จะประกอบด้วย ตัวคำถาม (Stem) และตัวเลือก (Choice) ตัวเลือกนี้ จะมีตัวถูกอยู่เพียงตัวเดียว ส่วนตัวอื่นๆ เป็นตัวลวง (Distracters)

ข้อแนะนำในการเขียนคำถาม

1. ตัวคำถามจะอยู่ในรูปที่สมบูรณ์หรือไม่ก็ได้ แต่ต้องได้ใจความดี
2. เน้นจุดที่จะถามให้ชัดเจน (ช่วยให้คำถามมีความเป็นปรนัย)
3. ถามให้ตรงตามเนื้อหาที่ต้องการ (คำถามมีความเที่ยงตรง)
4. ถามสิ่งที่เป็นแบบอย่างในทางที่ดีหรือเป็นประโยชน์
5. ถามให้ใช้ความคิด ไม่ถามเฉพาะความจำตามตำราหรือรายละเอียด

เกินความจำเป็น

6. ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเด็ก ภาษาที่ยากเกินไปทำให้ข้อสอบนั้น

ไม่สามารถวัดความสามารถที่แท้จริงของเด็กได้

7. ไม่ควรใช้คำถามที่เป็นปฏิเสธซ้อน เพราะผู้ตอบสับสน
8. ใช้คำถามที่ยั่วชวนให้คิด
9. หลีกเลี่ยงความยากที่ไม่จำเป็น

ข้อแนะนำในการเขียนตัวเลือก

1. ตัวเลือกต้องมีความเป็นเอกพจน์ นั่นคือตัวเลือกทุกตัวต้องเป็นเรื่องราว

เดียวกัน

2. ใช้ตัวเลือกที่เป็นไปได้ ไม่ใช่ตัวลวงที่ผิดอย่างชัดเจน
3. หลีกเลี่ยงตัวเลือกแบบปลายเปิด ปลายปิด

4. ตัวเลือกควรเป็นอิสระจากกัน
5. ไม่ควรใช้ข้อความซ้ำๆ กันในแต่ละตัวเลือก
6. เรียงลำดับตัวเลือกประเภทตัวเลข (น้อยไปมาก, มากไปน้อย)
7. ตัวถูก-ผิด ต้องถูกผิดตามหลักวิชา
8. ควรใช้ตัวเลือกที่เด็กรู้จักและเข้าใจ
9. หลีกเลี่ยงการเน้นคำตอบ

ข้อดีของข้อสอบแบบเลือกตอบ

1. ทราบได้ครอบคลุม
2. ให้คะแนนได้ยุติธรรม
3. นำมาวิเคราะห์คุณภาพของข้อสอบได้ง่าย
4. สามารถวัดได้ลึกกว่าข้อสอบปรนัยแบบอื่น ๆ

ข้อเสียของข้อสอบแบบเลือกตอบ

1. สร้างยาก
2. เด็กอาจตอบถูกโดยการเดา
3. ไม่ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า ข้อสอบนั้นมีหลายรูปแบบ แต่ข้อสอบแบบเลือกตอบเป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันแพร่หลายมาก แต่ไม่ได้หมายความว่าดีที่สุด ในการวัดความสามารถบางอย่างไม่สามารถใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบได้ การจะเลือกใช้ข้อสอบแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการสอบเป็นหลัก ดังนั้นเป็นหน้าที่ของผู้ออกข้อสอบที่จะต้องพิจารณาว่าจะเลือกใช้ข้อสอบประเภทใดจึงจะเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการวัดนั้น ๆ

กลวิธีการตั้งคำถามด้วยตนเอง

1. บทบาทและความสำคัญของคำถาม

คำถามโดยทั่วไปจะถูกใช้เป็นเครื่องมือในการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน เชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้เรียนกับเรื่องที่จะอ่าน ประเมินการอ่านว่าผู้เรียนได้เรียนรู้หรือเข้าใจในบทอ่านมากน้อยเพียงใด

ออดิซ (Ortiz, 1997, pp. 109-114) ได้กล่าวว่าคำถามทำให้ผู้อ่านมีความสนใจในสิ่งที่อ่านและช่วยอธิบายสิ่งที่อ่านให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

นิสท์ และมิลเลย์ (Nist and Mealey, 1989, pp. 488) ได้กล่าวว่า การถามคำถาม

มีจุดประสงค์ในการดึงความรู้เดิม เน้นความสำคัญ และความสนใจข้อมูลต่างๆ ที่มีอยู่ในบทอ่านนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกัน คำถามไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือในการสอนที่กระตุ้นความคิดความเข้าใจเท่านั้นแต่ยังกระตุ้นให้นักเรียนได้ประเมินและพัฒนาความคิดด้วย

โอรทิซ (Ortiz, 1977, pp. 109-114) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้คำถามในการอ่านว่ามี 2 ประการ คือ ทำให้ผู้อ่านมีความสนใจในสิ่งที่อ่านและช่วยอธิบายในสิ่งที่อ่านให้ชัดเจนขึ้น

นิสท์ และมิลเลย์ (Nist and Mealey, 1991, pp. 42-57) ได้กล่าวถึง จุดประสงค์ของการตั้งคำถามว่ามีหลายประการ คือ เพื่อดึงเอาความรู้เดิม เน้นความสำคัญและความสนใจในสิ่งที่มีอยู่ในบทอ่านทั้งความเข้าใจตามตัวอักษร ความเข้าใจความหมายที่ไม่ได้กล่าวโดยตรง และความเข้าใจที่ประยุกต์ รวมทั้งยังช่วยทำนายข้อสอบที่อาจจะออกอีกด้วย เขากล่าวว่า การถามคำถามมีบทบาทสำคัญยิ่งในการสอนอ่านและยังช่วยพัฒนาความเข้าใจของผู้เรียนอีกด้วย

แฮร์ริส และซิเพย์ (Harris and Sipay, 1990, pp. 135-136) ได้กล่าวถึงคำถามว่ามีบทบาทสำคัญต่อผู้อ่านมากเพราะคำถามก่อนเริ่มบทอ่านจะช่วยกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่านช่วยให้ผู้อ่านรู้แนวในการอ่านและช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในการอ่านได้เป็นอย่างดี

จะเห็นได้ว่า คำถามเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน เชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้เรียนกับเรื่องที่อ่าน พัฒนาความเข้าใจในการอ่าน โดยไปกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้เรียนทำให้กระบวนการเรียนรู้เป็นไปได้ดีขึ้น

2. ชนิดของคำถาม

รูปแบบของคำถามที่ต่างกันมีผลทำให้การเรียนรู้ ความเข้าใจอยู่ในระดับที่ต่างกัน (King, et al., 1984, pp. 205-218) (Cargill, 1987, อ้างใน สุนีย์ สิงห์ประไพ, 2533) ได้แบ่งคำถามที่ใช้ในการตรวจสอบความเข้าใจจากการอ่านตามรูปแบบของภาษาในการตอบและความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ต้องการกับข้อมูลที่อยู่ในบทอ่านออกเป็นประเภทดังนี้

1. คำถามที่สามารถตอบโดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในตัวคำถามแล้วได้แก่ คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ คำถามแบบจริง-เท็จ และคำถามแบบให้เลือกตอบ
2. คำถามที่สามารถตอบโดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในบทอ่านได้แก่ คำถามแบบที่มีค่าแสดงคำถาม เช่น Who, When, Where, และ What
3. คำถามซึ่งนักเรียนจะต้องหาคำตอบที่อยู่ในบทอ่านแต่ไม่ได้ปรากฏโดยตรง ต้องใช้ข้อมูลจากหลายๆ ประโยค ได้แก่ คำถามที่ถามด้วย How และ Why
4. คำถามซึ่งต้องการให้ผู้อ่านตอบโดยการอนุมานความหรือตีความจากรายละเอียด

ในบทอ่านและสรุปหรือคาดคะเนเหตุการณ์ของเรื่อง ซึ่งเหตุการณ์หรือข้อความที่สรุปได้นี้ไม่ได้ปรากฏในบทอ่าน

5. คำถามที่ต้องการให้ผู้อ่านตอบจากการประเมินและตัดสินบทอ่านผู้อ่านจะใช้ประสบการณ์ของตนเองในการตอบคำถาม

นอกจากนั้น เพียร์สัน และจอห์นสัน (Pearson and Johnson, 1978, p. 222)

แบ่งประเภทของคำถามเพื่อความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

1. คำถามที่ผู้อ่านสามารถหาคำตอบได้โดยตรงจากบทอ่าน (textually explicit question) ได้แก่ คำถามซึ่งมีคำตอบปรากฏอยู่ในบทอ่านโดยตรง ผู้ตอบสามารถแยกประโยคหรือคำในบทอ่านมาตอบได้เลย

2. คำถามที่ผู้อ่านต้องสรุปหรืออนุมานคำตอบจากบทอ่าน (textually implicit question) ได้แก่ คำถามซึ่งคำตอบไม่ได้ปรากฏโดยตรงในบทอ่าน ผู้ตอบต้องอ่านและสรุปหรืออนุมานคำตอบ โดยใช้คำพูดของตนเอง

3. คำถามที่ผู้อ่านใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมมาใช้ในการตอบ (scripturally implicit information question) ได้แก่ คำถามซึ่งต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มาประมวลเข้ากับเนื้อหาของเรื่องที่อ่านเพื่อตอบคำถามนั้น

การใช้คำถามในการเรียนการสอนนั้นมีตัวแปรหลายประการ ซึ่งส่งผลหรือมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของคำถาม เช่น ผู้ตั้งคำถาม ตำแหน่งของคำถาม รูปแบบของคำถามและเนื้อหาที่ถาม ซึ่งตัวแปรเหล่านี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ต่างกันออกไป (King et al, 1984, p. 206) วิธีการใช้คำถามวิธีหนึ่งที่นักการศึกษายอมรับว่าทำให้เกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ คือ การให้นักเรียนตั้งคำถามด้วยตนเอง

3. บทบาทของคำถามกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ

คำถามนับว่ามีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจเพราะคำถามทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จ (Balajthy, 1983, อ้างใน เสน่ห์ สิตลารมณีย์ หน้า 17)

นัททอล (Nuttall, 1982, p. 125-126) ได้ให้ความเห็นว่า การตอบคำถามจะช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน คำถามจะช่วยบังคับให้ผู้อ่านเข้าใจถึงกระบวนการอ่านที่มีความหมายเพราะคำถามทำให้อ่านรู้ว่า ส่วนไหนของบทอ่านที่อ่านยังไม่เข้าใจและจะต้อง

ให้ความสำคัญกับส่วนนั้น

แฮริส (Harris, 1991, p. 123) ได้กล่าวว่า คำถามมีบทบาทสำคัญต่อผู้อ่านมาก เพราะคำถามก่อนเริ่มบทอ่านจะช่วยกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน ช่วยให้ผู้อ่านรู้แนวในการอ่านและช่วยผู้อ่านตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน คำถามที่ใช้ในระหว่างการอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่อ่านไปแล้ว และสิ่งที่กำลังจะอ่านต่อไป ส่วนคำถามที่ใช้ภายหลังจากการอ่านบทอ่าน จะช่วยวัดความเข้าใจของผู้อ่าน ดังนั้นคำถามเป็นเสมือนเครื่องช่วยให้อ่านเกิดความเข้าใจในการอ่านได้เป็นอย่างดี

ลินช์ (Lynch, 1991, p. 206) ได้สรุปว่าการตั้งคำถามนั้นเป็นผลดีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ เพราะคำถามจะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงสิ่งที่เข้าใจและสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการตัดสินใจกระทำการใดๆ ต่อไป คำถามทั้งที่ใช้ก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านและหลังการอ่านดูเหมือนจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่จะช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จ

นอกจากนี้ โอริทิส (Ortiz, 1997, p. 114) ได้ให้ทรรศนะว่าคำถามจะช่วยให้ผู้อ่านเจาะจงความสนใจลงในเนื้อหาที่ต้องการจะช่วยให้บทอ่านมีความหมายชัดเจนขึ้น แต่น่าเสียดายที่คำตอบจะถูกมองว่ามีความสำคัญมากกว่าคำถาม แมกวอร์เทอร์ (McWhorter, 1982, p. 19) ที่กล่าวถึง คำถามว่า คำถามช่วยให้อ่านทราบถึงระดับเนื้อความที่ต้องการมุ่งเน้นและคำถามนั่นเองที่มีประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาระดับความรู้ความเข้าใจในการอ่าน

ปัจจัยที่ช่วยให้การใช้คำถามในกลยุทธ์ในการอ่านประสบความสำเร็จมีหลายประการ เช่น บุคคลผู้ตั้งคำถาม เวลาที่ตั้งคำถาม ขั้นตอนและวิธีการตั้งคำถาม และเนื้อหาของคำถาม คำถามที่ใช้ก่อนอ่านช่วยให้จดจำเนื้อหาที่จะวัดตามจุดประสงค์ ส่วนคำถามที่ใช้หลังจากจบบทอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านทำข้อสอบได้ ส่วนคำถามระดับสูง (high level questions) เช่น คำถามที่ผู้ถามต้องอาศัยการสรุปอ้างอิงตีความจากบทอ่าน สามารถช่วยผู้อ่านในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดีกว่าคำถามระดับต่ำ (low level questions) (King, Biggs and Lipsky, 1984, p. 206-207)

อีกประการหนึ่ง ในกระบวนการเรียนการสอนที่ผู้เรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านด้วยตนเองนั้น นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นในทุกขั้นตอนของการเรียน อีกทั้งครูผู้สอนจะช่วยในเรื่องของคำศัพท์ยากของเนื้อเรื่องก่อนเริ่มสอนและจะช่วยเป็นแบบอย่างในการตั้งคำถามตามความเหมาะสมและจะทำหน้าที่ตรวจสอบคำถามที่นักเรียนตั้งขึ้นมาในเรื่องของความถูกต้องเหมาะสมและคอยแนะนำเมื่อนักเรียนมีปัญหาในการตั้งคำถาม

สรุปได้ว่าคำถามเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการอ่านเพื่อความเข้าใจเพราะคำถามมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน คำถามช่วยกระตุ้นความรู้เดิม

เกี่ยวกับบทอ่าน ช่วยให้เข้าใจถึงสิ่งที่ได้อ่านไปแล้วตลอดจนถึงที่กำลังจะอ่านซึ่งทำให้การอ่านมีความหมายยิ่งขึ้น นอกจากนี้คำถามยังช่วยให้ผู้อ่านได้ประเมินความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย

4. บทบาทและความสำคัญของการตั้งคำถามด้วยตนเอง

มาร์คส์เบอรี่ (Marksberry, 1979, p. 190) ได้กล่าวว่าแนวโน้มทางด้านการพัฒนาหลักสูตรการสอนโดยการเน้นการศึกษาเชิงปรัชญาและจิตวิทยา คือ ความพยายามที่จะกระตุ้นให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้อย่างตื่นตัว ด้วยเหตุผลนี้ได้มีนักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านที่ให้ความสนใจที่จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการตั้งคำถาม ซึ่งการตั้งคำถามด้วยตนเองจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างตื่นตัว เทคนิคที่ผู้เรียนตั้งคำถามจากบทอ่านด้วยตนเอง นับว่าเป็นยุทธวิธีทางอภิปัญญาที่มีประสิทธิภาพในการอ่านมากที่สุดวิธีหนึ่ง (Haller, Child and Walberg, 1988, cited in Chan, 1991, p. 428)

คำถามที่ผู้เรียนตั้งขึ้นแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ reflection question ซึ่งเป็นคำถามที่ตรวจสอบความเข้าใจในบทอ่านที่ได้อ่านไปแบบกว้างๆ เช่น ตัวเอกของเรื่องเป็นเช่นไร เป็นต้น ส่วนคำถามอีกชนิดหนึ่งคือ prospective question ซึ่งเป็นคำถามที่สอบถามถึงรายละเอียดของเนื้อหาบทอ่านนั่นเอง

แฮริส และซิเพย์ (Harris and Sipay, 1990, pp. 575-576) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนตั้งคำถามด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียน มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงจะส่งผลให้เกิดความเข้าใจในการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ ซึ่งสอดคล้องกับ แอนเดอร์สัน (Anderson, 1979, cited in Garner, 1982, pp. 144-145) ซึ่งกล่าวสนับสนุนว่า การที่ผู้อ่านสามารถควบคุมตนเองได้นั้นจะส่งผลให้อ่านบทอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคตด้วย

ลินช์ (Lynch, 1991, p. 206) ได้ให้ทรรศนะว่า ความเข้าใจจะเกิดขึ้นได้มิได้ขึ้นอยู่กับ การที่ครูตั้งคำถามถามผู้เรียนแต่เพียงฝ่ายเดียวอีกต่อไป ผู้เรียนเองควรมีโอกาสได้ตั้งคำถามในขอบข่ายและจุดประสงค์ของผู้เรียนเอง ซึ่งครูผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนสามารถประเมินคำถามเหล่านั้นตามหน้าที่คำถามและประเด็นปัญหานั้นๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตั้งคำถามด้วยตนเองจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้หยิบยกปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในขณะนั้นมาพิจารณาตัดสินใจกระทำใดๆ ในการแก้ปัญหา

ชาน (Chan, 1991, p.428) กล่าวว่าเทคนิคที่ผู้เรียนตั้งคำถามด้วยตนเองเป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับบทอ่านด้วยตนเองขณะอ่าน ซึ่งจะส่งเสริมให้การอ่านมีประสิทธิภาพ เพราะการตั้งคำถามในขณะที่อ่านจะทำให้ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับบทอ่านอย่างตื่นตัว ช่วยกระตุ้นความรู้เดิมของผู้อ่านที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับข้อมูลที่อ่าน ช่วยให้ผู้อ่านมีจุดประสงค์

ในการอ่าน ช่วยให้ผู้อ่านเน้นความสนใจไปยังข้อมูลที่สำคัญในบทอ่าน ช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่ออย่างแท้จริงและเทคนิคที่ผู้เรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับบทอ่านด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและประเมินระดับความเข้าใจของตนเองในบทอ่าน

ชิห์ (Shih, 1992) ได้กล่าวถึงเทคนิคที่ให้ผู้เรียนตั้งคำถามด้วยตนเองว่าเป็นยุทธวิธีที่สามารถกระตุ้นเร้าความสนใจของผู้เรียนและเป็นแนวทางให้ผู้อ่านมุ่งความสนใจไปยังข้อมูลเป้าหมาย นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ตรวจสอบและรับทราบถึงความเข้าใจที่เกิดขึ้นทั้งนี้เพราะผู้อ่านได้มีโอกาสตั้งคำถามที่ตรวจสอบความหมายที่ได้รับจากบทอ่านแล้วพยายามแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น การอ่านทวนการเขียนปัญหาไว้แก้ไขต่อไปหรือค้นหาคำตอบจากแหล่งอื่นสรุปได้ว่า ได้มีงานวิจัยหลายฉบับชี้ให้เห็นว่าคำถามหรือจุดประสงค์ในการเรียนรู้ที่ผู้เรียนตระหนักไปพร้อมๆ กับการอ่านนั้นสามารถช่วยให้ผู้อ่านจดจำถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทอ่านได้ดี ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดสถานการณ์ในการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักและควบคุมถึงการรับรู้เมื่ออ่านเนื้อหาของบทอ่านเพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนรู้ของตนเองในการอ่านต่อไป

5. แนวทางในการสอนกลวิธีการตั้งคำถามตนเอง

วิธีการสอนอ่านโดยผู้เรียนเป็นผู้ตั้งคำถามด้วยตนเอง เปรียบเสมือนเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นความสำคัญและเรียนรู้ถึงวิธีการตั้งคำถามด้วยตนเองอันจะส่งผลถึงประสิทธิภาพของความเข้าใจที่เกิดขึ้น การที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการตั้งคำถามด้วยตนเองนั้นหรือไม่ น่าจะขึ้นอยู่กับวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนตั้งคำถามนั่นเอง

จากประโยชน์และบทบาทสำคัญของกลวิธีการตั้งคำถามตนเองนี้ ได้มีผู้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการตั้งคำถามแก่นักเรียนดังนี้

โรบินสัน (Robinson, 1961, pp. 29-30) ได้เสนอยุทธวิธีการอ่านที่เรียกว่า SQ3R ซึ่งเป็นยุทธวิธีที่เปิดโอกาสให้นักเรียนคาดเดาเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะส่งผลให้เข้าใจแนวคิดของผู้เขียนสามารถจดจำบทอ่านได้ดีและสามารถทบทวนเรื่องที่อ่านได้ดังนี้ คือ

1. การอ่านอย่างคร่าวๆ (survey-s) หมายถึง การกวาดสายตาไปตามหัวข้อในบทอ่านและบทสรุปของบทอ่านเพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง การอ่านอย่างคร่าวๆ นี้จะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวคิดต่างๆ ได้เมื่ออ่านบทอ่านอย่างละเอียด
2. การตั้งคำถาม (question-q) หมายถึง การที่ผู้อ่านเปลี่ยนเนื้อหาที่อ่านให้เป็นคำถามโดยการฝึกกวาดสายตาหาหัวข้อใจความสำคัญแล้วเปลี่ยนหัวข้อหรือใจความสำคัญนั้น

ให้เป็นประโยคคำถาม ในขณะที่เดียวกันผู้อ่านควรถามตนเองว่ามีความสำคัญที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั้นคืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไร เกี่ยวกับใครบ้าง เป็นต้น

3. การอ่าน (read-r) หมายถึง การที่ผู้อ่านอ่านบทนั้นซ้ำอย่างละเอียดในขณะที่เดียวกันก็ค้นหาคำตอบสำหรับคำถามที่ตั้งเอาไว้ ในการอ่านขั้นนี้ผู้อ่านจะมีความกระตือรือร้นที่จะหาคำตอบในขณะที่อ่าน

4. การเล่าเรื่อง (recite-r) หมายถึง การที่ผู้อ่านพยายามตอบคำถามหรือเขียนข้อสรุปใจความสำคัญโดยใช้ภาษาหรือถ้อยคำของผู้อ่านเอง หรือผู้อ่านอาจเริ่มด้วยการอ่านทวนคำถามซ้ำใหม่ เพื่อจะได้สรุปคำตอบง่ายขึ้น วิธีการเช่นนี้จะทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ทั้งนี้ผู้อ่านอาจจะจดบันทึกสิ่งได้อ่านไปแล้วซึ่งจะทำให้ผู้อ่านจดจำเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น ถ้าผู้อ่านไม่สามารถตอบคำถามได้ผู้อ่านก็ย้อนกลับไปอ่านใหม่อย่างคร่าวๆ

5. การทบทวน (review-r) หมายถึง การที่ผู้อ่านสำรวจดูว่ามีความสามารถจับใจความของเรื่องที่อ่านได้เพียงใด สามารถจดจำเรื่องราวและจุดสำคัญหรือไม่ โดยพยายามระลึกถึงจุดสำคัญของเรื่องเสียก่อนแล้วโยงความคิดมายังรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน วิธีการนี้จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจและจดจำเรื่องได้แม่นยำมากขึ้น

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีอภิปัญญา (metacognitive theory)

นักจิตวิทยา ได้อธิบายถึงพัฒนาการของความรู้ไว้ 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก คือ การเรียนรู้ ที่เป็นไปแบบไม่รู้ตัว ขั้นที่สอง คือ การเริ่มมีการควบคุมความรู้ที่ได้มาโดยรู้สึกตัว (วิสารท์ จิตวิตร. 2543, หน้า 193; อ้างอิงจาก Vygotsky, 1962) ในปัจจุบันนักจิตวิทยาเริ่มสนใจศึกษาการเรียนรู้ในขั้นตอนที่สอง ซึ่งเรียกว่า อภิปัญญา ซึ่งหมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการและผลที่เกิดจากความรู้ความเข้าใจของตนเอง (วิสารท์ จิตวิตร., 2543, หน้า 193, อ้างอิงจาก Flavell, 1976)

อภิปัญญามีบทบาทสำคัญในการอ่านในขณะที่ผู้อ่านกำลังอ่านโดยใช้กลวิธีต่างๆ ทั้งทักษะระดับพื้นฐานและระดับสูง ผู้อ่านใช้ทักษะการอ่านโดยไม่รู้ตัว ผู้อ่านเลือกใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อความหมาย ทักษะในขั้นตอนนี้คือ การใช้ความรู้ความเข้าใจ (cognition) แต่เมื่อใดผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับบทอ่านได้ จึงพยายามหาต้นเหตุของความล้มเหลว หากกลวิธีเพื่อเอาชนะความล้มเหลว ทักษะในการควบคุมการเรียนรู้ของตนเองโดยสามารถบอกได้ว่าใช้กลวิธีใดมาช่วยทำความเข้าใจกับบทอ่าน เรียกว่าทักษะอภิปัญญา (metacognitive skill) (วิสารท์ จิตวิตร., 2543 หน้า 193; อ้างอิงจาก Brown, 1980)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าทฤษฎีอภิปัญญา เป็นการอธิบายความรู้ไว้ 2 ขั้นตอน คือการเรียนรู้ที่เป็นไปไม่รู้ตัวและการเริ่มมีการควบคุมความรู้ที่ได้มาโดยรู้ตัว ทักษะในการควบคุม การเรียนรู้ของตนเองโดยสามารถบอกได้ว่าใช้กลวิธีใดมาช่วยทำความเข้าใจทอ่านที่เรียกว่า เป็นทักษะทางอภิปัญญาองค์ประกอบของอภิปัญญา

บราวน์ (วิสาข จิตวิตร, 2543, 193; อ้างอิงจาก Brown,1980, pp. 456-642) ได้สรุปองค์ประกอบของอภิปัญญา เป็น 2 ชนิดใหญ่ คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจตนเอง (knowledge of cognition) เป็นความรู้เกี่ยวกับตนเองว่ารู้อะไรมาบ้าง นอกจากนี้ยังรู้ว่าตนทำกิจกรรมใดบ้างในขณะที่อ่าน เขียน หรือแก้ปัญหา สรุปได้ว่าความรู้นี้เป็นความรู้เกี่ยวกับข้อจำกัดของตนเองและระดับความยากง่ายของงานที่ต้องทำ

2. ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมความรู้ความเข้าใจ (regulation of cognition) เป็นความรู้เกี่ยวกับกลไกที่ใช้ควบคุมการเรียนรู้ด้วยตนเองว่าประกอบด้วยการวางแผนว่าจะใช้กลวิธีต่างๆ และยังเป็นการควบคุมประสิทธิภาพของการเรียนรู้โดยการตรวจสอบ เปลี่ยนแปลงแก้ไข และประเมินการใช้กลวิธีต่างๆ ในการเรียนรู้ของตนเองตลอดเวลา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าองค์ประกอบของอภิปัญญา ประกอบไปด้วยความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของตนเอง คือรู้ว่าตนมีความรู้ และไม่รู้เรื่องใดและรู้ว่ามีปัญหาเกี่ยวกับหลักของความรู้ความเข้าใจ คือ รู้ว่าเกิดปัญหาเมื่อไรและหาวิธีมาแก้ปัญหาที่ทำให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพอย่างไร

2. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory)

เมเยอร์ (วิสาข จิตวิตร, 2543, หน้า 20 อ้างอิงจาก Meyer,1975, p. 11) ได้ให้คำจำกัดความโครงสร้างความรู้ ว่าเป็นโครงสร้างของประสบการณ์เดิมในแต่ละด้านที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ในปัจจุบันของคนๆ นั้น ข้อมูลใหม่ๆ ที่ได้มาจะผสมผสานกลมกลืนกับความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว ทั้งนี้ข้อมูลบางอย่างอาจสูญเสียลักษณะเฉพาะ

รูเมลฮาร์ท (วิสาข จิตวิตร, 2543 หน้า 20 อ้างอิงจาก Rumelhart,1981 , p. 5) ให้คำจำกัดความโครงสร้างความรู้ว่าเป็นโครงสร้างของข้อมูลที่แสดงถึงความคิดรวบยอดทั่วไป ซึ่งเก็บไว้ในความทรงจำ มีโครงสร้างความรู้ที่แสดงถึงความรู้เกี่ยวกับความคิดรวบยอดต่างๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ เหตุการณ์ และลำดับของการกระทำต่างๆ

แฮคเคอร์ (วิสาข์ จิตวิตร์. 2543, หน้า 21 อ้างอิงจาก Hacker, 1981, p. 211)

กล่าวถึง โครงสร้างความรู้ คือลักษณะความคิดรวบยอดในแต่ละระดับชั้น โครงสร้างความรู้ี้จะมีลักษณะเป็นเครือข่ายที่เรียงลำดับจากสูงมาต่ำ กล่าวคือโครงสร้างความรู้ในระดับสูงจะประกอบด้วยโครงสร้างความรู้อื่นๆ ที่มีอยู่ในระดับต่ำ โครงสร้างความรู้ในระดับสูงต้องประกอบด้วยสมาชิกโครงสร้างความรู้ในระดับต่ำอย่างครบครัน จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า โครงสร้างความรู้ คือ ความรู้ที่เก็บสะสมไว้จากประสบการณ์ แล้วนำมาเก็บไว้อย่างเป็นระบบตามลำดับชั้น ทุกคนจะมีโครงสร้าง ความรู้ที่แตกต่างกันออกไปตามพื้นฐานเศรษฐกิจ สังคม เชื้อชาติและการศึกษา นอกจากนี้โครงสร้างความรู้ คนเรายังเก็บข้อมูลไว้ด้วยว่าจะนำความรู้ใหม่ๆ มาใช้อย่างไร แครล (วิสาข์ จิตวิตร์, 2543 หน้า 23 อ้างอิงจาก Carrell, 1987, p. 18) ได้แบ่งโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านนำมาตีความเนื้อเรื่องขณะที่ย่าน 2 ชนิด คือ

1. โครงสร้างความรู้เนื้อหา (content schema) คือโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่ย่านซึ่งผู้อ่านมีอยู่เดิม ถ้าผู้อ่านคุ้นเคยเนื้อหาที่ย่านมาก่อนย่อมเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี
2. โครงสร้างความรู้ด้านรูปแบบ (formal schema) คือโครงสร้างที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจทอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ โครงสร้างความรู้ด้านรูปแบบจากผลการวิจัยของ แมนด์เลอร์ และจอห์นสัน พบว่า ทั้งผู้ใหญ่และเด็กใช้โครงสร้างความรู้ด้านรูปแบบช่วยให้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยภายในประเทศ

สมหญิง พานิชเจริญ (2537) ได้ทำการศึกษาการใช้เทคนิค “การสร้างข้อสอบด้วยตนเองของนักเรียน” เพื่อเสริมย้ำความเข้าใจในกฎเกณฑ์และการใช้ภาษาในหน่วยย่อยๆ ที่ครูกำหนด จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้เทคนิค “การสร้างข้อสอบด้วยตนเองของนักเรียน” ว่ามีผลสัมฤทธิ์ในการใช้เทคนิคนี้เพื่อเสริมย้ำความเข้าใจในกฎเกณฑ์และการใช้ภาษา (ไวยากรณ์) ในหน่วยย่อยๆ ที่ครูกำหนดหรือไม่ และมีพัฒนาการของความรู้ไปสู่การสอบปลายภาคของนักเรียนหรือไม่ พร้อมทั้งสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการใช้เทคนิคนี้ ผู้ทดลองได้ทำการทดลองวิธีดังกล่าวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 จำนวน 45 คน ที่โรงเรียนวัดพุทธบูชา โดยเลือกนักเรียนจำนวน 12 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนักเรียนสอบกลางภาคแล้ว ผู้ทดลองได้ทำการทดลอง 3 ครั้ง โดยให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน สร้างข้อสอบแบบเลือกตอบจำนวน 5 ข้อ มี 4 ตัวเลือก ในการทดลองแต่ละครั้ง นักเรียนจะสร้างข้อสอบเกี่ยวกับไวยากรณ์

ที่เรียนมาแล้ว ต่อจากนั้นนักเรียนแต่ละคนจะทำข้อสอบที่ครูรวบรวมจากทุกกลุ่มและให้นักเรียนตรวจความถูกต้องด้วยตนเอง เมื่อใช้เทคนิคนี้ครบ 3 ครั้งแล้ว นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างจึงตอบแบบสอบถามและสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้สึกและทัศนคติที่มีต่อการใช้เทคนิคนี้ ข้อมูลที่ได้ทั้งหมดได้นำไปวิเคราะห์พร้อมกับข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกตการณ์และบันทึกของผู้สังเกตการณ์ และรวมทั้งข้อมูลจากบันทึกของครู เพื่อเปรียบเทียบหาคำตอบและข้อสรุปในการศึกษารั้งนี้ ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เทคนิคนี้สามารถเสริมย้ำความเข้าใจในกฎเกณฑ์และการใช้ภาษา (ไวยากรณ์) ในหน่วยย่อยๆ ที่ครูกำหนดให้และสามารถพัฒนาความรู้ของนักเรียนไปสู่ผลสัมฤทธิ์ของการสอบปลายภาคได้เช่นกัน นอกจากนี้แล้วผู้ทดลองพบว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้เทคนิคนี้ นักเรียนมีความสนุกต่อการสร้างและการทำข้อสอบของตนเองพร้อมทั้งให้ความเห็นว่าเทคนิคนี้ช่วยทำให้นักเรียนเรียนดีขึ้นและเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์

เรวดี ชโลธรสุทธิ (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ศึกษาเนื้อหาการใช้หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ สติวเดนต์ วีกลี (Bangkok Post Student Weekly) เป็นสื่อเสริมทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนด้วยสื่อเสริมทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัยสมบูรณ์กุลกันยา อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ชั้น ม.3/1 จำนวน 45 คน แบบแผนในการวิจัยเป็นแบบ One Group Pretest – Posttest Design ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองเรียนด้วยสื่อเสริมทักษะการอ่านที่คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์สูงกว่าก่อนการทดลองเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่าสื่อเสริมทักษะการอ่านที่คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถนำไปพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

สมพร ฉายาทัย (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือพิมพ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีทุ่งสง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 23 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ระยะเวลาในการทดลองทั้งหมด 16 คาบๆ ละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนจัดการเรียนรู้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือพิมพ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าสถิติที (t-test for dependent samples) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน

หลังการเรียนโดยใช้หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษพบว่าสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้นี้หนังสือพิมพ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพึงพอใจมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

บราวน์ (Brown, 2003) ได้ศึกษาผลของการฝึกให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาสร้างข้อสอบเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนเกรด 4 จำนวน 20 คน โดยครูได้มอบหมายให้นักเรียนอ่านนิทาน เรื่อง The Lion, The Witch และ The Wardrobe ซึ่งเป็นกิจกรรมการอ่านนอกเวลาเรียน หลังจากอ่านเสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละคนเขียนข้อคำถามที่จะใช้ในการทดสอบเกี่ยวกับเรื่องี่อ่านประมาณ 5-7 ข้อ โดยครูเป็นผู้ตรวจความถูกต้องของข้อคำถาม นักเรียนต้องนำคำถามเหล่านี้ไปใส่ไว้ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นโปรแกรมที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านด้วยตนเองและสามารถฝึกทำข้อสอบได้ ผู้วิจัยและครูผู้สอนได้เลือกข้อสอบที่นักเรียนสร้างจำนวน 20 ข้อ มาใช้ทดสอบหลังเรียน ผลการทดลองปรากฏว่าคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยกล่าวว่าการวิธีให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างข้อสอบสามารถสร้างแรงจูงใจในการสร้างคำถามเพื่อใช้ทดสอบนักเรียนคนอื่นๆ การวิธีให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างข้อสอบจะช่วยให้นักเรียนบูรณาการระหว่างความรู้ใหม่และความรู้เดิม กระบวนการในลักษณะนี้จะส่งผลต่อความสามารถในการพัฒนาคำถามเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสังเคราะห์แนวคิดและสาระสำคัญของหนังสือได้

ฟินช์ (Finch, 2007a) ได้ทำการวิจัยนักเรียน เกรด 1 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศ เกาหลีใต้ จำนวน 3 ห้อง ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดย ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสร้างข้อสอบเพื่อใช้ในการทบทวนเนื้อหาของบทเรียนแต่ละบท เมื่อนักเรียนสร้างข้อสอบเสร็จได้นำข้อสอบไปทดสอบกับเพื่อนกลุ่มอื่น ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวัดผลประเมินผลจะส่งผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจในบทเรียนและเป็นการเตรียมความพร้อมของการสอบปลายภาคและการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยได้สนับสนุนสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าการให้นักเรียนเป็นผู้สร้างข้อสอบ ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในการเรียนมากขึ้น มีแรงจูงใจในการเรียน รู้จักการทำงานร่วมกันและส่งเสริมทักษะการคิด ผู้วิจัยกล่าวว่าเกิดแรงขับเคลื่อนของการสอบวิชาภาษาอังกฤษในประเทศเกาหลีใต้ เมื่อภาษาอังกฤษถูกนำมา ใช้ทดสอบเพื่อการแข่งขัน ความพยายามที่จะไปสู่เป้าหมายจะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจจากปัจจัยภายนอก ครูจึงพยายามกระตุ้นให้นักเรียนหากวิธีที่จะทำให้ไปสู่เป้าหมายให้สำเร็จ โดยให้แรงขับเคลื่อนของการสอบในชั้นเรียน

ไฮเจน (Horgen, 2007) กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "Pedagogical use of multiple choice tests - Students create their own tests" สรุปความว่า ครูเผชิญกับภาระงานที่ท้าทาย เมื่อจะต้องสร้างข้อสอบแบบตัวเลือก นักเรียนก็ควรจะได้เผชิญกับภาระงานในลักษณะนี้เช่นกัน ดังนั้นกิจกรรมการเรียนรู้จากการสอบและคำถามที่สร้างสรรค์อาจเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพื่อให้ให้นักเรียนตั้งคำถามได้สำเร็จ นักเรียนจะต้องมีขั้นตอนในการอ่านและเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านด้วยวิธีการเรียนรู้แบบใหม่และกิจกรรมนี้ควรส่งเสริมการเรียนรู้ ภาระงานของการสร้างข้อสอบของนักเรียนเป็นกระบวนการทางด้านจิตใจในระดับที่แตกต่างกัน นักเรียนบางคนอาจจะสร้างข้อสอบตามแนวคิดของบลูม (Bloom's taxonomy) การประเมินตนเองเกี่ยวกับข้อสอบและคุณภาพของข้อคำถามจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ เนื่องจากการประเมินตนเองเป็นส่วนที่สำคัญของกระบวนการการเรียนรู้ทั้งหมด ไฮเจน ได้สรุปว่าการสอบสามารถใช้ทดสอบเพื่อส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้และแรงจูงใจของนักเรียน จากประสบการณ์ของครูหลายคนทำให้ทราบว่ามีการเรียนรู้และกระบวนการทางด้านจิตใจที่เกี่ยวกับการสร้างข้อสอบ ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่จะท้าทายให้นักเรียนสร้างข้อสอบด้วยตนเอง จากการที่ไฮเจนได้ทำการทดลองได้แสดงให้เห็นว่ามีข้อดีหลายประการในการส่งเสริมกิจกรรมการให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างข้อสอบโดยสอดคล้องกิจกรรมนี้ไว้ในหลักสูตร กิจกรรมนี้ยังสนับสนุนการเรียนรู้และสะท้อนแง่มุมที่สำคัญของการสอบ เช่น การประกันคุณภาพ คลังคำถามและการยอมรับของนักเรียน

สมิธ (Smith, 1994) ได้เขียนบทความเรื่อง "Learner Self Assessment in Reading Comprehension: The Case for Student – Constructed Test" บทความนี้ได้อธิบายกลวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและการทำแบบทดสอบการอ่าน สมิธ ได้ชี้ให้เห็นว่าสิ่งกระตุ้นที่ผู้อ่านสร้างขึ้นระหว่างเนื้อหาและข้อสอบมีความแตกต่างจากการอ่านเนื้อหาเพียงอย่างเดียวและเนื่องจากการสอบอ่านเป็นการประเมินความก้าวหน้าและความสามารถในการศึกษาต่อ ครูจึงมีหน้าที่ที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนในด้านกลวิธีการสอบอ่าน วิธีการคือให้นักเรียนทำงานกลุ่มในการสร้างข้อสอบที่สัมพันธ์กับการสร้างเนื้อหาในบทเรียน การสร้างและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อสอบที่กลุ่มสร้างขึ้นจะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้กลวิธีที่เป็นประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สมิธ ได้สรุปสิ่งที่เป็นประโยชน์ของการให้นักเรียนเป็นผู้สร้างข้อสอบการอ่านไว้ 4 ด้าน คือ ด้านที่ 1 นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านดีขึ้น นักเรียนรู้สึกว่าการสร้างข้อสอบช่วยให้ทำข้อสอบการอ่านได้ดีขึ้นหลังจากได้ลองทำแบบทดสอบการอ่านที่สร้างขึ้นและทำให้เข้าใจเนื้อหา มีการถ่ายโอนกลวิธีการอ่านจากเนื้อหาที่กำลังอ่านไปสู่เนื้อหาอื่นๆ ด้านที่ 2 นอกจากนักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านแล้ว นักเรียนยังมีพัฒนาการ ด้านการเขียน

ข้อสอบเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนที่ถูกต้องเพื่อการสื่อความหมายที่ดีและนักเรียนเรียนรู้การตรวจสอบความถูกต้องของการเขียนข้อสอบ ด้านที่ 3 การสร้างข้อสอบร่วมกันช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและตระหนักถึงข้อดีข้อด้อยและความต้องการของตนเองและสมาชิกในกลุ่ม ด้านที่ 4 ครูมีโอกาสสังเกตพฤติกรรมการทำงาน of นักเรียนซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนของครูในครั้งต่อไป

ฟินช์ (Finch, 2007b) ได้ทำการทดลองเรื่อง "Group testing – Student Designed Test" ประชากรคือ นักเรียนชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัย Kyungpook National University ประเทศเกาหลีใต้ ฟินช์ ได้ให้ผู้เรียนเขียนข้อสอบเพื่อใช้ทบทวนเนื้อหาของ แต่ละบทที่นักศึกษาได้เรียนไปแล้ว ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่าการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของกระบวนการการวัดผลประเมินผล นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จแล้วยังช่วยส่งเสริมกระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อหาในตำราเรียนด้วย ผลของการวิจัยได้สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาได้ตั้งใจทบทวนเนื้อหาของบทเรียนเพราะเกรงว่าจะ ทำข้อสอบที่เพื่อนกลุ่มอื่นสร้างขึ้นมาไม่ได้ นอกจากนี้การให้นักเรียนสร้างข้อสอบเป็นกลุ่มยังสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของความร่วมมือกันในการออกแบบข้อสอบที่จะนำไปใช้ทดสอบเพื่อนกลุ่มอื่นและความรับผิดชอบต่อการบ้านที่ได้รับมอบหมาย นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นในแบบสำรวจว่ากระบวนการการสร้างข้อสอบทำให้นักศึกษาเกิดความตระหนักในด้านจุดประสงค์และกระบวนการของการวัดผลประเมินผล

วิลลิส (Willis, 2005) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Can Studying for a Test be "Fun"? Student-Designed Exam Preparation Strategies in an Introductory Social Problems Course วิลลิส กล่าวว่านักศึกษาวิชาเอกสังคมวิทยาเบื้องต้นไม่ชอบอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ ในขณะที่ครูผู้สอนพยายามที่จะทำให้นักศึกษาจดจำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วแต่ครูยังเกิดความสงสัยว่า การสอนของครูจะสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาหรือไม่ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคำตอบว่ากลวิธีการมอบหมายให้นักเรียนสร้างแบบทดสอบ จะช่วยทำให้คะแนนการสอบในวิชาการแก้ปัญหาทางสังคมเบื้องต้นได้หรือไม่ นักเรียนได้รับมอบหมายให้สร้างปริศนาอักษรไขว้ซึ่งเป็นเกมเกี่ยวกับการเรียนวิชาสังคมวิทยาหรือให้เขียนกลอนหรือเพลงที่เน้นการคิด ความคิดรวบยอดและทฤษฎีทางสังคมวิทยา จากนั้นครูให้นักศึกษานำกลวิธีการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมาไปใช้กับเพื่อนๆ ในชั้น กิจกรรมนี้ประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยพบว่านักเรียนร้อยละ 70 ที่เรียนจบหลักสูตรมีคะแนนเพิ่มขึ้น นักเรียนมีความชื่นชอบต่อจุดประสงค์

และผลสัมฤทธิ์ของโครงการและมองว่าเป็นภาระงานที่สนุกและท้าทายความสามารถและนักศึกษา
ได้แสดงออกถึงกระบวนการคิดวิเคราะห์

